

Erhan DEMIRCI

Stand-upcomedian en presentator

De titel van de eerste avondvullende theatervoorstelling van stand-upcomedian Erhan DEMIRCI, *Komt goed!*, is een hoopvolle geloofsbelijdenis. De rasechte gastarbeiderszoon, bekend van radio en televisie, fileert moeiteloos het alledaagse bestaan van de gemiddelde Belg. De volgende weken brengt hij zijn show op podia in alle hoeken van het land, scherp, kritisch, maar steeds positief.

‘De generatie na ons zal het heel goed doen’

Erik DE SMET

Het lijkt wel of de in 1983 in Beringen geboren en in het nabije Ham opgegroeide DEMIRCI zijn Limburgse accent kan aan- en uitzetten. „Dat is het gevolg van de lessen dictie tijdens mijn opleiding communicatie”, zegt hij. „Wellicht hebben de veertien jaar die ik in Brussel woon er ook mee te maken, maar mijn Limburgse identiteit krijg je er niet uit.” De stap van het harde, Limburgse dorpsleven naar het grootstedelijke getto was niet groot.

–Hoe was het om op te groeien als Limburgse Turk in de mijncité en vervolgens te verkasen naar de hoofdstad?

Ik kan me geen betere jeugd indenken dan in de wijk, in Ham. Haast mijn hele familie aan moederskant woont er, die van vader is verspreid over Duitsland, Turkije en België. Als ik in Beringen optreed, zit stevast de hele familie in de zaal. Het leven in de cité is echter niet dat van erbuiten. Was ik er gebleven, dan had ik wellicht nooit gestudeerd. Mijn acht jaar middelbaar in Tessenderlo waren immers geen succes en ik had dus ook in de zaak van mijn pa kunnen terecht komen. Op mijn twintigste besliste ik echter te verhuizen naar Brussel. Die stad vergelijk ik graag met Istanbul, waar mijn pa een appartement had. Van de vijftien miljoen inwoners van Istanbul zijn er dertien miljoen afkomstig uit Anatolië. Brussel is dus meer divers dan Istanbul. In Molenbeek zijn er de Marokkanen, in Etterbeek de expats, in Elsene de Congolezen. Mijn burens in Schaarbeek komen uit Wallonië, West-Vlaanderen en Nigeria. Brusselaar word je dus. Op mijn beurt voel ik me een Limburgse Brusselaar. Let op, ik zou me in Schaarbeek kunnen redden zonder Frans of Nederlands. Turks zou volstaan.

–Uw avondshow gaat over het leven in Brussel. Hoe is het om er als Vlaming te wonen?

Ik breng het verhaal van een Limburger in Brussel, van mijn aankomst tot vlak na de aanslagen van 22 maart 2016. Het is er nog altijd chaos, maar het komt goed. De manier waarop de stad en haar bevolking op de aanslagen reageerden, vind ik sterk. We hadden elkaar kunnen aanvallen en met de vinger wijzen, maar we voelden ons allemaal slachtoffer, ongeacht kleur of godsdienst. Dat schiep solidariteit. Een

Erhan Demirci: „Na de aanslagen van 22 maart hadden we elkaar met de vinger kunnen wijzen.” © Kristof Ghyselinck

ander mooi voorbeeld van de Brusselse mentaliteit was de invoering van de auto-vrije zone, zonder veel communicatie en overleg. Aanvankelijk was het een ramp, nu blijkt het een succes.

„Het prototype van de Vlaming bestaat niet meer, al menen velen van wel”

–Hoe komt u ertoe te leven van comedywerk?

Dat had ik zeven jaar geleden nooit verwacht. Ik had veel geluk en vandaag is het volstrekt uit de hand gelopen. Tegenwoordig doe ik zowel avond- en schoolvoorstellingen als radio- en televisiewerk. Weinigen beseffen het, maar comedy is bovenal teamwork in de schoot van het productiehuis. Ik breng een manier van vertellen in en anderen, zoals de regisseur, gaan daarmee aan de slag.

Het geheim van de nieuwe voorstelling is dat het niet over allochtonen gaat,

maar over mezelf in de context van Brussel. In de voorstelling ben ik gewoon Erhan. Mijn grootouders komen uit Azerbeidjan, mijn ouders uit Turkije, ik uit Limburg, mijn kinderen hebben een Belgische moeder. Met zoveel verscheidenheid in mijn leven kan ik perfect leven.

–Hoe is het om in scholen op te treden?

Ik vind het fijn om voor jongeren te spelen. Kun je je tijdens een schoolvoorstelling op een podium handhaven, dan kun je alles aan. De voorstelling *Tussen friet en kebab* speelde ik intussen wel honderd keer en ze maakte me als comedy-speler. De doelgroep is de derde graad van het middelbaar. Ik doe de reis van mijn grootouders van Turkije naar België over en vertel ook over mijn eigen jeugd. Dat was best een moeilijke periode. Ik begon in de Latijnse en eindigde in het beroeps. De beruchte waterval, weet je wel. Jongeren herkennen dat verhaal. Intussen speelde ik zowel voor een elite-college in Brasschaat als voor het athe-neum in Anderlecht. Die laatste voor-

stelling was mijn meest bevredigende tot nog toe.

–Kan een allochtoon Vlaming worden?

Een allochtoon is een Vlaming. Wat maakt mij tot allochtoon? Ik werd hier geboren, spreek Nederlands, maar evengoed Turks. En wat is dat, een Vlaming? Ben ik in Turkije, dan voel ik me Vlaming in ideeën en manier van handelen. Ja, mijn inborst is zuiders, maar dat behoort bij mezelf. Ik denk dat het prototype van de Vlaming eigenlijk niet meer bestaat, al menen velen van wel.

Toen ik lang geleden op het college aankwam, was ik er een van de weinige leerlingen met buitenlandse wortels. Vandaag kleuren ook de Vlaamse elitescholen. Ontzettend veel verandert ontzettend snel en er is geen alternatief. Vlaanderen evolueerde van blank over *mini mix* naar een grote diversiteit. Ik geloof dat de generaties na ons het prima zullen doen.